

Çınar Ağacının Altında Ağlayan Çocuk

ROMAN

Halil Coşkun

h@rf

Halil COŞKUN: 1953 Urfa doğumlu. AÜ Siyasal Bilgiler Fakóltesinden 1977 yılında mezun oldu, kamu yönetimi dalında yüksek lisans yaptı, 1978-2008 yılları arasında Bayındırlık ve İskan Bakanlığı MüfettiŐi olarak çalıŐtı. Evli ve iki çocuk babasıdır. Yazarın ilk romanı *“Ayrıkotu”* 2010, ikinci romanı *“Minyatür Savaşlar”* 2011 yılında Harf Yayınları tarafından basılmıştır. *“Çınar Ağacının Altında Ağlayan Çocuk”* yazarın üçüncü romanıdır.

harf

Harf Yayınları: 106

Roman: 19

Yazar

Halil COŞKUN

Sorumlu Müdür

Özlem FİNDİK

Son Okuma

Özlem FİNDİK

Kapak Tasarımı

Sarakusta

www.sarakusta.com.tr

Birinci Basım

Ocak 2016

ISBN:

978-605-9969-47-5

Bu kitabın yayın hakları © Harf Eğitim Yayıncılığına aittir.

Yönetim Adresi

Harf Eğitim Yayıncılığı

Reşit Galip Cad. Hatır Sok. No: 23/2 Çankaya/ANKARA

Tel.: (0312) 437 08 85-86 Faks: (0312) 437 08 87

e-posta: bilgi@harfegitim.com.tr web: harfegitim.com.tr

Baskı

Dumat Ofset

Bahçekapı Mah. 2477 Sokak No: 6 Şaşmaz - Etimesgut / ANKARA

Telefon: (0312) 278 82 00 pbx

Faks: (0312) 278 82 30

web: dumat@dumat.com.tr

**ÇINAR AĞACININ
ALTINDA AĞLAYAN
ÇOCUK**

Halil COŞKUN

BİRİNCİ BÖLÜM

Zamanın başlangıcından önce zaman yokmuş. Söylenişi kulağa garip geliyor, farkındayım ama bu böyleymiş, evren yaratıldıktan sonra genişlemeye başlamış ve zaman da öylece çıkmış ortaya, mekân yokken zaman da yokmuş.

Bu gibi şeyleri düşünürken hep iki soru gelir aklıma, cevabı bilinmeyen iki soru. O sorulardan biri şu ki, kâinat yokken ne vardı, Tanrı neyle uğraşıyordu? Kimse bilmiyor bunu, aslında bilmemekten öte, merak da edilmiyor artık, bu bilinmezlik kanıksanmış. Cevabı olmayan diğer soru da şu, evren büyük patlamadan beri sürekli genişliyor diyorlar, otuz milyar ışık yılı çapında bir küreymiş kâinat ve hâlâ genişliyormuş. On beş milyar yıl önce olmuş büyük patlama, nasıl hesapladılar o zamanı, bilmiyorum, öyle diyorlar ve o zamandan beri de genişliyormuş dört tarafa doğru, küre şeklinde bir şey, çapı otuz milyar ışık yılı oluyor o zaman. Daha ne kadar sürecek bu genişleme, onu da bilmiyoruz. Belki bir on beş milyar yıl daha gider bu böyle, kim bilir? Soruyu sormadım henüz değil mi? İyi, sorayım öyleyse, neyin içinde genişliyor? Kâinat bildiğimiz kâinat ise, onun dışındaki şey ne, henüz kâinatın ulaşmadığı ama basit bir mantık yürüterek varacağımız sonuca göre önümüzdeki on, on beş ya da yirmi yıl zarfında genişleyeceği yerlerde şimdi ne var? Cevabı yine kimse bilmiyor. Ben de çok meraklısı

değilim aslında, boş zamanlarımda kafama takılan bir şey sadece. Yoksa şu küçüçük odanın dışına bile ayda yılda bir çıkan birisi için bilmem kaç milyar ışık yılı ötedeki şeyler üzerine kafa yormak güliiing olur, değil mi? Geçelim bunları, başka şeylerle kafa yorardım ben, çoğu zaman yatağıma uzanır, başka şeyler düşünürüm. En çok da insanlar yokken evrenin nasıl bir yer olduğunu tabmine çalışırım. İnsanlar, hayvanlar ve bitkiler yokken burası nasıl bir yerdi acaba? İnsan yokken de insan rubu varmış. Yani insanın duyguları, insanın kendisinden çok önce dolaşmış ortalıkta. Ne yapıyorlardı acaba o duygular? Sevgi ve nefret, sabır ve öfke, sevinç ve hüziin, ışık ve karanlık gibi saldırıyorlardı birbirlerine belki de, ilerde hangisinin bu evrende daha fazla yer tutacağına karar vermek için savaşıyorlardı. Tuhaf, o mücadele esnasında öyle bir şey olmuş mudur bilmiyorum ama korkunun cesarete saldırmış olabileceğini düşündükçe gülmekten alamıyorum kendimi.

“Bir değil, birçok evren varmış. Birisi kapanınca bir diğeri açılmış, bir deste iskambil gibi yani.”

“Tamam, anladım da yine de bir nokta belirsiz. Diyelim ki bir sürü evren var, bir iskambil destesi gibi, tamam, her kart ayrı bir evren, onu da anladım da şunu merak ediyorum hep, iskambiller nerde duruyor, nasıl bir masanın üstünde?”

“Bilmiyorum, bildiğim bu işte, sonsuz bir evren.”

“Evet, sonsuz bir evren, o sonsuz evrenin içinde sonsuz sevgiler, sonsuz acılar, ne tuhaf, gülerler adama, sonsuzluğun içinde başka sonsuzluklar, açık bir mantık batası bu, **logica error**, birden ancak bir çıkar.”

“Sonsuz acıların yok senin.”

“Sonsuz bir aşkım var.”

“Sonsuz bir aptallığın var.”

“**Logica error.**”

Bir sürü boşluk varmış evrende, maddenin bile içi boşmuş. Meğerse evrenin tanrısı, evrenin tanrısı değilmiş, boşlukların tanrısımış aslında. Maddenin içinde madde yokmuş, madde maddeden yapılmamış ve kâinatın toplam enerjisi sıfırmış, artılarla eksileri topla, çıkar, elde var sıfır. Peki ama ne biçim bir yaratma bu?

“Hindistan’da evcil filler var, bizim atı, eşeği kullandığımız gibi kullanıyorlar filleri, evcilleştiriyorlar.”

“Ben köpekleri seviyorum daha çok.”

“Filmlerde falan görmüştündür, dev gibi bir fil, ufacık bir adam binmiş üstüne, istediği gibi idare ediyor fili. Koskocaman filleri o çelimsiz, sıska adamlar nasıl yakalarmış, biliyor musun?”

“Hayır, ama eminim sen biliyorsundur.”

“Filler hep aynı yolu kullanırmış, su içmeye giderken, karınlarını doyurmaya giderken, dinlenmeye giderken hep aynı yolu kullanırmış, belirli bir güzergâhları varmış, onun dışına hiç çıkmazlarmış. Avcılar da o yola çukur kazarmış, filin içinden çıkamayacağı kocaman bir çukur, üzerini dallarla örterlermiş. Fil oradan geçerken düşermiş içine.”

“Sonra da çıkarmak için vinç mi getirirlermiş?”

“Hayır, hemen çıkarmazlarmış çukurdan, orada bir süre kalırmış hayvan, terbiye edilmesi lazımmış önce. İyi polis, kötü polis numarası çekerlermiş fillere, bak burası komik gerçekten, iki adam birlikte çalışırmış, birisi siyah giyermiş, diğeri beyaz, her gün birkaç kere çukurun başına gelir, uzun bir sopayla dövermiş fili siyahlı adam, sonra beyazlı adam gelip onu kovar, file ot falan verirmiş, kovayla su sarkıtmış. Böylece fil bir süre sonra beyazlı adamı iyi biri sanmaya başlar, ona alışır, onun istediği şekilde hareket edermiş.”

“Peki, tamam, ondan sonra da fili çukurdan çıkarıp sırtına binerlermiş, öyle mi?”

“Öyle de, buradaki asıl mesele o değil.”

“Zayıf insan güçlü fili esir aldı, ana fikir bu değil miydi?”

“Tam olarak değil, aslında burada önemli olan nokta tahmin edilebilirlik, karşındakinin ne zaman ne yapacağını tahmin edebilmek, bir kere bunu öğrendin mi, düşmanın fil de olsa önemli değil, çok daba küçük bir kuvvetle bakkından geliyorsun.”

“Hava kararıyor, yağmur yağacak yine, gitsek mi artık? Anem telaşlanır şimdi.”

Evrenin hammaddesi parçalanmış atomlar, parçalar yani. Ve parçalar kararsız, ne yapacakları belli değil. İşte o yüzden her şeyde bir belirsizlik var, evrende düzensizlik artıyor, böylece düzensizliğin düzeni çıkarıyor ortaya. Parçalar kaynıyor, hepsi birbiriyle irtibat halinde ve her parça bir diğerinin ne yaptığını biliyor.

“Kimse kaderini değiştiremez. Neden, biliyor musun?”

“Henüz bilmiyorum ama sanırım birazdan öğreneceğim.”

“Her şey birbirine bağlı çünkü, hepimiz birbirimize bağlıyız.”

Sonsuz bir karanlık bu evren, ışığını tüketmiş, geriye başka bir şey kalmamış, sonsuz bir karanlık.

Ve o karanlık içime dolmuş benim.

Güneş doğmak bilmiyor bir türlü. Işık geliyorum diyor, geliyorum diyor, oysa karanlık çoktan almış beni.

Bir kefen çıkmış yola, ölüsünü arıyor.

Şu karanlık odada sadece hayallerim gerçek.

Yeni işinden memnun musun, diyorlar. Anlaşılan bilmiyorlar bizim durumumuzu. Yenisi eskisi olmaz ki bu işin, hepsi aynıdır. Hangi hastaneye gidersen git, fark etmez. Personel aynı, hastalar aynı ve bina aynıdır hep. Koridorlar, odalar değişmez aslında, aynı renkler, aynı desenler, aynı kumaşlar vardır her yerde, her taraf aynıdır. Ne kadar siler-

sen sil temizlenmez bir türlü, yerlerde, duvarlarda, pencelerinde izler kalır mutlaka, kapılarda, kapı kollarında, hatta tavanlarda. Temizlikçiler de kanıksar bu durumu zamanla, fazla yormazlar kafalarını, salya lekeleri bir süre sonra kurur, kusmuk parçaları kan pıhtılarına karışır, düzgün boyalı bir zemin göremez insan, kimi kolunu, kafasını çarpar, kimi tekmeler, yumruklar, tırmalar. Boya kalkar, onun altındaki eski boya, eski boyanın altındaki daha eski boya çıkar ortaya, renk renk olur duvarlar, kapılar, pencere pervazları. Başlarda titizdir herkes ama zamanla yorulurlar, hemşireler, hastabakıcılar, doktorlar, işleri oluruna bırakır, hastane, hastaların etkisine girer, her tarafı kaplayan o küçük lekeler kendi kokusunu yaratır bir süre sonra. Diğer hastaneler ilaç kokar. Burada ise hiçbir ilacın bastıramayacağı farklı bir koku vardır. Akıl hastanelerinin kokusudur bu, deliliğin kokusu.

“Çok işim var, henüz yeniyim ondan galiba, ne kadar angarya varsa üzerime yıkmışlar. Güya iş bölümü toplantısı yapmıştık.” Kısık bir kahkaha attı yaşlıca doktor, “Daha doğrusu ben iş bölümü toplantısı sanmıştım, meğer bütün sevimsiz işleri üzerime yıkma toplantısıymış.” Masanın üzerindeki takvimle kalemligi simetrik duracak şekilde düzeltti, çekmecesini açıp bir şeyler arıyormuş gibi yaptı bir süre, sonra çekmeceyi kapattı tekrar, karşısında oturan adama baktı.

Altmış yaşlarındaydı adam. Aslında adamakıllı iri yarı biriydi ama bu dünyada olabildiğince az yer kaplamak ister gibi bedenini iyice büzmüş, kamburunu çıkararak oturuyordu. Seyrek kır saçları çok kısa kesilmişti, yüzü buruş buruştu. Sanki çok şişmanmış da hızla zayıflamış gibi şakaklarında, ağzının iki yanında, boynunda derin kırışıklıklar vardı. O kırışıklıkların arasındaki küçük gözlerini doktora dikmiş, büyük bir dikkatle dinliyordu onu.

“Stajımın bir bölümünü burada yapmıştım. O zamanlar küçücük bir yerdi bu hastane. Bir yığın ek bina yapılmış, personel sayısı artmış, yatak sayısı artmış, nasıl kalkacağım bu kadar işin altından, bilmiyorum. Seni başka bir arkadaş göndermek zorundayım. Bana külfet olacağından falan değil, inan, şu şartlar altında yeterince yardımcı olamam sana.”

Doktorun karşısındaki koltukta oturan adam kamburu- nu daha da çıkararak öne doğru eğildi, “İstediğim öyle fazla bir şey değil,” dedi, sesinde, bir anlaşmaya varabilmek için her türlü ödünü vermeye hazır olduğunu açıkça belli eden bir çaresizlik ifadesi vardı. “Biliyorsunuz, uzun zamandır tedavi görüyorum, yarım doktor sayılırım, fazla ihtimama ihtiyacım yok yani. Arada bir geleyim, ne zaman vaktiniz olursa, yerim uzak sayılmaz pek, numaramı bırakırım, yarım saat önceden haber verseniz yeter, ne zaman boş kalırsanız o zaman, olmaz mı?”

Ne tuhaf, tamamen sağlıklı görünüyor. Onu bıraktığım zamankinden çok daha iyi.

Davut Toprak, doktorun eski bir hastasıydı. Yıllar önce yaralanmış, sağ kolu sakat kalmıştı.

Buraya geldiğimi duymuş, arayıp bulmuş yine beni. En son ne zaman görüşmüştük Davut’la, beş sene önce mi, yoksa altı mı? Görünüşe aldanmamak gerek ama yine de iyi gibi, deminden beri konuşuyor, davranışlarında en ufak bir aşırılık yok, ses tonu olağan ve muhakemesi sağlam. Bir alışkanlık edinmiş belki de, büyük bir ihtimalle kendine güven sorunu var, birisinin ona iyi olduğunu söylemesi gerekiyor.

Öne doğru biraz daha eğildi Davut, doktorun yüz ifadesindeki değişiklikleri dikkatle izliyordu, ikna olacağını anlamıştı. “Tedavim çok uzun sürdü, kolum iyileşmedi bir

türlü, böyle yarım adam oldum. Emekli ettiler tabii, bir dükkân açtım, orada oturuyorum işte, balıkçılık malzemeleri falan satıyorum.” Sustu biraz, derin derin iç çekti, “Mesele sadece yaralanmak, sakat kalmak değil, insan kendini yenilmiş, mağlup olmuş hissediyor. Büyük bir haksızlığa uğramış ve sahipsiz kalmışsınız, kimse sizi kollamaya çalışmamış gibi. Kolay değil, isyan edecek gibi oluyorum bazen, yalnızca kaderime, talihime değil, haşa Allah’a, kitaba.” Sözlerinin sonuna doğru sesi yükselmeye başlamıştı, yaptığı hatayı fark edip sustu hemen, başını önüne eğdi, şimdi konuşurken gözlerini kaçırıyordu doktordan, “Geçti çok şükür, gerçi ömrüm de geçti o arada ama geçti, iyiyim şimdi, dükkânımda oturuyorum, dükkân komşularım var, günler geçiyor, geceler de, iyi kötü geçiyor işte, evde yalnızım, çocuklar ev bark sahibi olup ayrıldılar, hanım gideli çok oldu, annesinin yanına gitti, bir şey demedim, kızmıyorum, kolay değil tabii, herkes tahammül edemez, kolay değil. İdare ediyorum kendi başıma, önemli bir sıkıntım yok yani, bazen bir iki şey danışmam gerekiyor, hepsi o, almam fazla vaktinizi.”

Böyle olur bazen, bir tedavi bütün bir ömrü alır götürür. Gerçi yine de iyi, bu duruma bile gelemeyen o kadar çok talihsiz var ki!

“Hiçbir sıkıntım yok Allah’a şükür, bakıyorum başımın çaresine, kimseyle hırgürüm olmaz, etraftakiler de iyi, komşular falan, Allah razı olsun, ilişen, karışan yok. Eskiden arada bir olurdu, eskiden derken epeyce eskiden yani, çok şükür, iyiyim. Eskiden arada bir bağırır çağırırdım etrafa, birikiyormuş içimde demek ki, sonra patlıyormuş, şimdi yapmıyorum artık, güzel güzel konuşuyorum herkesle, adam aldığı bir şeyi geri getiriyor, bunu yanlış almışım, diyor, olur diyorum, hay hay, değiştireyim, değiştiriyorum. Olmaz ben geri vermek istiyorum derse yine olur diyorum,

hay hay, parasını geri veriyorum. Mal sahibi kirayı arttırıyor, hay hay, toptancı malı eksik gönderiyor, önemli değil, kimseye bir şey demiyorum artık, hep gülüyorum.”

“Bu da bir sorun ama.”

“Çok haklısınız. Bana hep öfkelenme dediler, ben de kendimi tuta tuta bu zamana kadar öfkelenmemeyi öğrendim. Oysa şimdi anlıyorum ki bazen de kızıp sinirlenmek gerekiyormuş. Gerekıyor gerekmesine de, ne zaman kızacağımı bilemiyorum. Bu ilaçlar yapıyor herhalde, bıraksam geçer belki ama o zaman da daha kötü şeyler olur, biliyorum. Daha önce oldu çünkü. Hayır, ilaçları bırakamam.” Biraz daha yaklaştı masaya doğru Davut, şimdi doktorla neredeyse burun buruna oturuyorlardı, “Ne zaman öfkeleneceğimi bilemiyorum. Bazen gülüyorlar bana, birisi bir şey yapıyor, ben öylece bakıyorum, bir şey demiyorum, sonra gülüyorlar bana, salak mısın sen falan diyorlar, niye şöyle yapmadın, böyle yapmadın falan, yine bir şey diyemiyorum, salak değilim, hastayım demiyorum, kimse bilmiyor burada. Ara ara yer değiştirdim, anlıyorsunuz değil mi, hani iyileştikçe, herkesin bana tımarhane kaçkınıymışım gibi bakması kolay bir şey değildi. Biraz kendimi toparlayınca başka bir semte taşınıyordum, şu İstanbul’un dört köşesini dolaşmışımdır herhalde. Bir müddet sonra şüphelenmeye başlıyorlardı yine, önce soruyor birisi, yan taraftaki kasap yahut bakkal, berber, her neyse artık, yahu kardeş, senin başında bir iş mi var, yahut bir şey mi oldu, niye öyle yaptın falan diye bir şeyler soruyorlardı, ben yok falan diyordum, bugün biraz keyfim yok, yahut vadesi gelmiş senedim var o yüzden kafam dalgın biraz falan, yahut buna benzer bir şeyler işte, insan niçin öfkeli olursa öyle bir şeyler uyduruyordum. Tamam, uyduruyorum da, iş orada bitmiyor. Bunlar bir araya gelip gizli gizli konuşmaya başlayınca, bakkal, berber, kasap falan, anlıyordum foyamın meydana çıktığını, hemen topluyordum tası tarağı.”

“Şimdi taşıdığım yerde bir sorun yok anladığım kadarıyla.”

“Evet, şimdilik. Hem yorulduğum hem tükendim. Maddi külfeti de var bu işin, her seferinde yeni bir ev tutuyorum, yeni bir dükkân, taşınması falan, bir sürü masraf. Burada kalayım artık istiyorum. Etraftaki insanlar iyi ama ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, sonuç değişmiyor, bir kere şüphelenmeye başladılar mı aynı şeyler tekrarlanıyor tabiiyle.” Deminden beri ağlamaklı bir ifadeyle konuşan adam şimdi hüngür hüngür ağlıyordu, “Şöyle bir şey düşündüm, burada artık kendimi ele vermemek için, bana deliymişim gibi bakmasınlar diye, bir şey olduğunda...” Sustu, kesik kesik soludu birkaç kere, “Bir şey olduğunda anlıyorum, elim ayağım birbirine dolaşmıyor, nasıl davranacağıma karar veremiyorum, çözümü bulamıyorum yani ama sorunu fark ediyorum hemen. İşte bundan sonra öyle bir durum olduğunda şöyle yapacağım, kimsenin bir şey sormasına fırsat vermeden uzaklaşacağım hemen oradan, evde, dükkânda, nerede olursam olayım, kaçacağım uzağa, uzağa derken yani başka bir memlekete falan değil tabii, tanıdıkların yanından, sonra sizi ararım, isterseniz gelirim, anlatırım durumu, siz nasıl dersiniz öyle hareket ederim.”

Aslında bunun için bir doktora ihtiyacı yok. Yakın bir arkadaş, bir akraba da yardımcı olabilir bu adama. Ama ne bir arkadaş ne de akrabası var yakınlarında, anlattıklarından anlaşılan o.

“Öyle uygunsuz zamanlarda rahatsız etmem, beklerim, çıkar dolaşırım, gece, gündüz, önemli değil, kaybolurum gözden, kimse beni göremez, bir şey de soramazlar tabii, sonra uygun bir saatte sizi ararım, konuşuruz, sonra çıkar dükkânıma giderim, siz ne demişseniz öyle yaparım, kimse de bir şey anlamaz, bir süre idare ederim burada.” Yüzünü ovaladı uzun uzun, sonra bir cevap almak için doktora dikti gözlerini. Tepedeki ampulün donuk ışığının altında yanak-

larına sıvayan gözyaşları yüzünü parlatıyor, derin göz çukurları karanlık kuyular gibi gözüküyordu.

Böyle tedavi olmaz, diye düşünüyordu doktor ama yine düşünüyordu ki yapacağı şey zaten bir tedavi değildi. Tedavi olmuş muydu bu adam? İyileşmiş miydi? Bir ömür harcıyorlar ve işte, ancak bu kadar olabiliyor. Hayat bitiyor, tedavi bitmiyor. Bu iş böyle, bir hasta üzerinde yıllarca çalışıyorsun ve sonuçta hiçbir şey olmuyor.

Yalvaran gözlerle kendisinden bir cevap bekleyen bitkin adama baktı doktor. İri gövdesinin üzerinde hep biraz küçük gibi duran kafası, üç numara tıraşlı saçları nedeniyle daha da küçük göründü gözüne. Görmeyeli yüzü daha da kırıışmış, alnındaki, göz kenarlarındaki, boynundaki çizgilere yenileri eklenmişti. Üzerindeki elbiseleri en son ne zaman değiştirmişti acaba? Gömleğin dirsek kısımları incelmış, yakası kat kat olmuştu. Pantolonun rengini tahmin etmek mümkün değildi artık.

Ve sonra Davut'un arkasındaki kitaplığın camlı kapağında kendi yansımasına baktı doktor. Saçlarıyla birlikte kaşı, kirpiği de ağarmış, kendisinin de yüzü kırış kırış olmuştu. Deli gibi bakmıyordu, evet, ama yorgun, hatta ölü gibi bakıyordu. Ve sırtındaki şu beyaz önlüğü çıkarsa, kendi kıyafetinin de şu karşısında oturan zavallınlıklarından daha iyi görünmeyeceğinin farkındaydı.

Tekrar hastasına döndü.

Doktor Sermet, Davut'a hayır diyemezdi.

Aralarındaki yakınlık sadece hasta doktor ilişkisinden ibaret değildi.

Davut, Sermet'in biraz da kader arkadaşıydı.

Yıllar önce aynı yıkımı yaşamışlardı.

Aynı gün kararmıştı ikisinin de hayatı.

Hep aynı yerlerden geçersin, karanlık koridorlar, karanlık, kirli koridorlar, sağında solunda senin gibi her gün oralarda yürüyen insanlar, koridorlardan daha kirli, daha karanlık. Sonu olmayan bir tünel gibi, durmaksızın yürürsün o koridorlarda, bitmez tüneller, biri biterken diğeri başlar, karanlık odalar, karanlık hücreler. Ne gece ve gündüz vardır ne uyku ve uyanıklık, ne açlık vardır ne tokluk, ne dostluk ne de düşmanlık, her şey iç içedir, her şey karmakarışık.

Davut yere bakarak yürüyordu, etrafta görmek istemediği şeyler varmış gibi. Binadan çıktı. Çam ağaçlarının arasında uzanan çakıl kaplı geniş yol insana huzur verir gibiydi. Ama yolun iki tarafındaki ağaçların arasında dolaşan bakışları donuk, yüzleri ifadesiz kadın ve erkeklerin bu huzurdan nasiplendiklerini söylemek mümkün değildi.

Arkasında kalan yüksek binanın pencerelerinden uzanıp bağırانların seslerini duyabiliyordu.

Kadınlar, erkekler, kimi yaşlı, kimi genç, pencerelerin önüne yığılır, demir parmaklıkların arasından dışarıya bakarlardı hep, oradan geçenlere bağırırlardı. Ne dedikleri anlaşılmaz, kendileri de bilmezler ne dediklerini. Yüzlerinde yılların biriktirdiği sıkıntı, oldukları yerden sadece bir parçalarını çıkarmanın dahi kendilerini rahatlatacağını zanneder, kollarını, bacaklarını parmaklıkların arasından dışarıya uzatmaya çalışırlardı.

Davut, başı önde, etrafa bakmadan sürdürdü yürümeyi.

Ne yalnızlığı sevebilirsin ne de yalnız kalabilirsin. İçerde birileri vardır hep, bir fısıltı, bir gölge, en sevmediğin insanlar, en korktuğun şeyler, kalabalıktan kaçarsın ve sonra tek başına kalınca aslında tek başına kalmanın mümkün olmadığını görürsün. Arka arkaya büyük bir gürültüyle kapanır kalın, demir kapılar, her kapı sesi dünyadan biraz daha